

2011/RK/186 - In de zaak van:

Het VLAAMSE GEWEST

vertegenwoordigd door de Vlaamse regering, in de persoon van
de Vlaamse Minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke
Ordering en Sport,
met kabinet te 1210 Brussel, Koning Albert II laan 19 bus 10

appellant,

hebbende als raadsman mr

advocaat te

tegen:

1. _____
met maatschappelijke zetel te

Ingeschreven met KBO-nummer

2.1. autohandelaar,
en

2.2. zonder gekend beroep
samen wonend te

geïntimeerden,

hebbende als raadsman mr.
te

advocaat

A.11z

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

EN

2012/RK/10 In de zaak van:

1.
met maatschappelijke zetel te

Ingeschreven met

2.1. autohandelaar,
en

2.2. zonder gekend beroep
samen wonende te

appellanten,

hebbende als raadsman mr.
te

advocaat

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

tegen:

1 _____
thans overleden,
voor wie het geding hebben hervat respectievelijk de erfgenaam
van haar vooroverleden echtgenoot en de erfgenamen van hun
overleden vader.

1.1. _____
wonende te

1.2. _____
wonende te

1.3. _____
wonende te

2. _____
wonende te

geïntimeerden,

A.11.2.

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

veit het hof het volgend arrest:

Het hof heeft kennis genomen van het bestreden vonnis van 12 mei 2011 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, zetelend (zoals) in kort geding in de zaak aldaar gekend onder AR 10/156/C. waartegen:

- In de zaak 2011/RK/0186 het VLAAMSE GEWEST, tijdig en regelmatig naar de vorm, bij daartoe ter griffie van het hof op 15 juni 2011 neergelegd verzoekschrift, hoger beroep heeft ingesteld, gericht tegen enerzijds en anderzijds (hierna waar mogelijk allemaal samen partijen genoemd);
- in de zaak 2012/RK/0010 de partijen voornoemd, gelet op de voorgehouden betekening aan hen bij exploit van 16 december 2011, eveneens binnen de termijn van art. 1051, lid 1 Ger.W., tijdig en regelmatig naar de vorm, bij daartoe ter griffie van het hof op 16 januari 2012 neergelegd verzoekschrift, hoger beroep hebben ingesteld, gericht tegen de echtgenoten

Inmiddels is overleden en uit de aanhef van de sindsdien neergelegde conclusies van alle partijen blijkt dat dezen zijn kinderen, zijnde en evenals zijn langstlevende echtgenote als zijn erfgenamen- gedinghervattende rechtsopvolgers aanvaarden. (Hierna worden voornoemde kinderen evenals de langstlevende echtgenote, hoewel zij ook in elken naam optreedt, meestal allemaal samen aangeduid als de erven)

Het hof heeft de partijen bij monde van hun respectieve raadslieden gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands. Zowel de regelmatig neergelegde stukken als de regelmatig neergelegde conclusies werden ingezien.

Op verzoek van bepaalde partijen en wegens samenhang in de

A.11z

zin van art. 30 Ger.W., de beide hoger beroepen 2011/RK/0186 en 2012/RK/0010 immers gericht zijnde tegen één en hetzelfde vonnis, voegt het hof de zaken samen teneinde ze te beslechten in één en hetzelfde arrest.

1. Belanghebbende feitelijke en procedurele antecedenten:

1.1. De feitelijke en procedurele antecedenten werden omstandig uiteengezet in het bestreden vonnis op p. 2 t.e.m.5 bovenaan, het hof verwijst daarnaar en acht deze uiteenzetting voor zoveel als nodig hier hernomen, behoudens waar ze hierna wordt aangevuld en/of gecorrigeerd.

1.1.a. Met de op 15 april 2010 betekende gedinginleidende dagvaarding vorderde (zijnde de uitbater van een autohandel op het hierna verder nader omschreven onroerend goed) lastens het VLAAMSE GEWEST in toepassing van art. 6.1.47, lid 6 VCRO de opheffing wegens onwettigheid van de (op dit onroerend goed uitgevaardigde) stakingsbevelen van:

- 29 oktober 2009 (strekking tot staking van het strijdig gebruik), bekrachtigd op 4 november 2009 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (afgekort GSI),
- 16 december 2009 (wegens doorbreking van het eerste stakingsbevel), bekrachtigd door de GSI op 22 december 2009.

1.1.b. Met op 4 oktober 2010 betekend gerechtsdeurwaarderexploot vorderde om de tussen te komen beschikking (elgerlijk het tussen te komen vonnis gewezen zoals in kort geding): gemeen en tegenstelbaar te verklaaren aan de daartoe in gedwongen tussenkomst geroepen echtgenoten en (zijnde de vorige eigenaars van het aan voormelde stakingsbevelen onderhevige onroerend goed gelegen te kadastraal gekend te Dit goed is volgens het gewestplan goedgekeurd bij KB van 17 december 1979, gelegen deels in woongebied, deels in agrarisch gebied. Het goed is verder gelegen in een niet-vervalten verkaveling, gekend onder het gemeentebestuur onder referentie d.d. 21 november 1983, omvattend 18 loten en het is verder niet gelegen in een BPA noch in een GRUP).

1.1.c. (zijnde de mede-eigenaars ingevolge aankoop op 23 januari 2009 van het onroerend goed waarop de bestreden stakingsbevelen werden gevestigd) kwamen met hun op 12 januari 2011 ter griffie neergelegd verzoekschrift vrijwillig tussen, sloten zich aan bij het door reeds gevorderde en elsten zodoende eveneens de

A.11z

opheffing van de voormelde stakingsbevelen wegens onwettigheid, evenals de gemeen- en tegenstelbaar verklaring aan de voormeld in gedwongen tussenkomst gedaagden.

1.2. Met het bestreden vonnis heeft de eerste rechter:

- de vordering in gedwongen tussenkomst, gemeen en tegenstelbaarverklaring jegens en niet ontvankelijk verklaard;
- het verzoek ingewilligd van en van om tussen te komen in de procedure;
- de vordering tot opheffing van de stakingsbevelen d.d. 29 oktober 2009 en d.d. 16 december 2009 ontvankelijk en gegrond verklaard en voor recht gezegd dat deze twee stakingsbevelen worden opgeheven;
- het VLAAMSE GEWEST verwezen in de gedingkosten, nader begroot aan de zijde van op de initiële dagvaardingkosten en de rechtsplegingvergoeding;
- verwezen in de gedingkosten, nader begroot aan de zijde van en op de rechtsplegingvergoeding.

1.3. In haar laatste, derhalve syntheseconclusies op 2 mei 2013 ter griffie van het hof neergelegd, vordert appellante, het VLAAMSE GEWEST, van het hof om, na de inwilliging van zijn hoger beroep en het teniet doen van het bestreden vonnis, opnieuw recht doende:

- voor recht te zeggen dat de oorspronkelijke vordering van de partijen dient hergekwalificeerd te worden als zijnde een vordering 'zoals in kort geding';
- de oorspronkelijke vordering van het verzoekschrift tot vrijwillige tussenkomst van onontvankelijk, minstens ontoelaatbaar te verklaren; minstens de oorspronkelijke vordering van onontvankelijk te verklaren nu opzichtsens haar nooit is gestaakt in toepassing van art. 6.1.47 VCRO;
- de oorspronkelijke vorderingen tot opheffing van de stakingsbevelen ongegrond te verklaren;
- de vordering van en in hun beroepsconclusies in de zaak 2012/RK/0010, naar luid waarvan het bestreden vonnis in al zijn onderdelen zou dienen te worden bevestigd, als onontvankelijk (ingeval er geen voeging tussenkomt), minstens ongegrond af te wijzen;

A.11.z

- geïntimeerden solidair, in solidum, minstens de ene bij gebreke van de andere te verwijzen in de aan haar zijde enkel op het rolrecht hoger beroep begrote gedingkosten.

1.4. In hun laatste, derhalve syntheseconclusies op 7 juni 2013 ter griffie van het hof neergelegd, vorderen partijen van het hof om:

- *In hoofdorde*, te zeggen voor recht dat de kwestieuze stakingsbevelen onwettig zijn, geen aanleiding konden geven tot doorbreking en dienen te worden opgeheven, met verwijzing van het VLAAMSE GEWEST in de aan hun zijde nader begrote gedingkosten, waaronder begrepen de kosten van dagvaarding en van rechtsplegingvergoeding voor de beide instanties;
- *In ondergeschikte orde*, voor zover de stakingsbevelen niet worden opgeheven, het te wijzen arrest gemeen en tegenstelbaar te verklaren aan met hun verwijzing in de aan hun zijde begrote rechtsplegingvergoeding van de beide instanties.

1.5. Met hun laatste, derhalve syntheseconclusies op 23 mei 2013 ter griffie van het hof neergelegd, vorderen van het hof om:

- het bestreden vonnis te bevestigen en dienvolgens welkdanige vordering jegens hen af te wijzen als onontvankelijk, minstens ongegrond;
- solidair te verwijzen in de aan hun zijde gevallen gedingkosten, begroot op de rechtsplegingvergoeding van de beide instanties.

2. Beoordeling:

2.1.a. Het VLAAMSE GEWEST aanvaardt (terecht) in beroepssyntheseconclusies thans uitdrukkelijk dat de eerste rechter, zetelend als voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk, de bij hem aanhangig gemaakte vordering tot opheffing van de kwestieuze stakingbevelen, voor welke vordering reeds in het gedinginleidend dagvaardingsexploot expliciet art. 6.1.47, lid 6 VCRO als rechtsgrond werd aangegeven, kon en diende te beoordelen 'zoals' in kort geding, dit wil zeggen op de wijze van het kort geding maar waarbij door hem ten gronde wordt geoordeeld (cf. ook art. 587, 2° Ger.W.). De gevatte voorzitter dient zijn rechtsmacht toe te passen overeenkomstig de feiten, het voorwerp en de oorzaak van de vordering; de rol (van de kort gedingen) waarop een zaak werd

A.11.z

ingeschreven, evenals het feit dat in de akte rechtsingang niet expliciet het woord 'zoals' in kort geding werd vermeld, kunnen en mogen hem daar niet van afhouden.

2.1.b. Eveneens terecht aanvaardt het VLAAMSE GEWEST in zelfde beroepssyntheseconclusies thans uitdrukkelijk dat de urgentie (beoordelingscriterium bij uitstak van het kort geding) inzake de onderhavig te beoordelen vordering tot opheffing van gelegde stakingsbevelen, zijnde een vordering 'zoals' in kort geding (waarbij derhalve ten gronde het voorwerp van de vordering dient te worden beoordeeld, wat niet het geval is voor een gewoon kort geding), geen beoordelingscriterium uitmaakt.

2.2. Ten onrechte handhaaft het VLAAMSE GEWEST evenwel zijn excentie van onontvankelijkheid van het gevorderde jegens
minstens jegens

alleen.

Zoals voorzeggd zijn en
de echtgenoten die Ingevolge aankoop op 23 januari 2009 aan
en mede-eigenaars
waren geworden van het onroerend goed waarop de
stakingsbevelen werden gevestigd.

Aangezien deze staking in rem (of zakelijk) werkt en het onroerend goed zelf affecteert hebben alle mede-eigenaars er belang bij de opheffing van de gelegde stakingsbevelen te benaarstigen.

De vordering tot opheffing van de kwestieuze stakingsbevelen is derhalve niet alleen in hoofde van de
als gebruikster van het kwestieuze onroerend goed (in hoofde van wie de onontvankelijkheid van deze vordering trouwens niet betwist wordt), maar evenzeer in hoofde van
zelf evenals in hoofde van diens echtgenote
ontvankelijk te verklaaren.

Ten overvloede wijst het hof erop dat de huwgemeenschap zelf niet kan procederen want zij blijkt geen houdster te zijn van een eigen rechtspersoonlijkheid daartoe.

2.3. In het dictum van de beroepssyntheseconclusies van de partijen betreffende de zaak 2012/RK/0010 wordt in ondergeschikte orde aangegeven dat hun hoger beroep in deze zaak, in zoverre gericht tegen enkel in ondergeschikte orde, voor het geval de stakingsbevelen niet worden opgeheven, zou zijn ingesteld en worden aangehouden. Uit de hiernavolgende redengeving zal blijken dat het hof de beslissing van de eerste rechter tot opheffing van de kwestieuze stakingsbevelen bijtreedt en bevestigt, zodat het hoger beroep in

A.11z

de zaak 2012/RK/0010 in dit opzicht steeds op het ondergeschikte niveau is gebleven en geen hervorming van het bestreden vonnis noch verdere beoordeling vergt dan hierna i.v.m. de kosten van deze instantie nog wordt gedaan.

De partijen dienen inzake het (ondergeschikte) hoger beroep 2012/RK/0010 de aan hun zijde gevallen kosten te dragen, welke geen nadere begroting vergen.

Wat betreft wordt met betrekking tot deze instantie van hoger beroep gezegd voor recht dat zij geen zelfstandig procesrisico liepen en derhalve niet als in het gelijk gestelde partijen, gerechtigd op een rechtsplegingvergoeding zijn te aanzien lastens de partijen die immers jegens hen niet als in het ongelijk gesteld zijn te beschouwen.

Waar evenwel verder in het dictum en de redengeving van voormelde beroepssyntheseconclusies van de partijen in hoofdorde (in verband met het hoger beroep van het VLAAMSE GEWEST in de zaak 2011/RK/0186) wordt aangegeven dat de partijen een hervorming nastreven van de tenlastelegging door de eerste rechter lastens henzelf wat betreft de gedingkosten in de eerste aanleg aan de zijde van en gevallen, wordt verder geoordeeld zoals hierna volgt.

Vooreerst is het zo dat alle conclusies in deze werden neergelegd en meegedeeld in een processtadium waarin de beide hoger beroepen nog niet waren gevoegd.

De partijen kunnen aldus moeilijk in de zaak 2011/RK/0186 waar en geen partij zijn een hervorming vorderen van kosten van de eerste aanleg gevallen aan de zijde van deze laatsten. Omgekeerd kunnen zij in de zaak 2012/RK/0010 waarin het VLAAMSE GEWEST geen partij is geen hervorming vorderen waarbij de voormelde kosten van de eerste aanleg, gevallen aan de zijde van en ten laste van het VLAAMSE GEWEST zouden worden gelegd, dit alles afgezien dat (naar de grond toe) het VLAAMSE GEWEST hoe dan ook nooit heeft aangestuurd op een tussenkomst van en in het geschil tussen haarzelf en de partijen en het VLAAMSE GEWEST dan ook niet op enigerlei wijze aan de oorzaak van de gedwongen tussenkomst van en ligt.

2.4. Zoals reeds aangegeven onder 1.1.a. beogen de kwestieuze stakingsbevelen de staking van het strijdig gebruik, meer in het

A.11z

bijzonder van het stallen van voertuigen zonder vergunning (art. 4.2.1, inzonderheid art. 4.2.1., 5°, a) VCRO, zijnde het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, of van allerlei materialen, materieel of afval, en art. 4.2.1.5°, b) zijnde het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens).

Terecht wijzen de partijen erop dat het stakingsbevel als bestuurshandeling onderworpen is aan de wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en dat in dat opzicht de motieven die de beslissing schragen pertinent, duidelijk, nauwkeurig, volledig en waarheidsgetrouw moeten zijn.

Naar het oordeel van het hof schieten de kwastieuze stakingsbevelen evenwel qua motivering daaraan tekort.

De stakingsbevelen in kwestie lijken ervan uit te gaan dat de parking van het ganse perceel niet vergund zou zijn terwijl echter de eerste rechter reeds motiveerde en daarin kan worden gevolgd, en het VLAAMSE GEWEST zelfs in de loop van het geding heeft toegegeven dat uit de bouwplannen blijkt dat op de rechterzijde van het perceel wel degelijk een parking is vergund.

De eerste rechter kan verder worden gevolgd waar deze oordeelde dat de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd voor de aanleg van een parking tevens de vergunning uitmaakt voor het stallen van voertuigen op deze parking. Er dient inderdaad geen bijkomende stedenbouwkundige vergunning te worden aangevraagd voor het stallen van voertuigen conform art. 4.2.1., 5°, a) en b) op de vergunde parking.

Er is in de loop van het geding onduidelijkheid naar voor gekomen aangaande de exacte contouren van het perceel dat eigendom is van de partijen

Wanneer op de luchtfoto uit 2009 wagens zijn te zien betreft dat mogelijk wagens gestald op het naastliggend perceel dat steeds eigendom van (thans van) is gebleven en dat eveneens gebruikt wordt voor

de autohandel.

Het feit dat de partijen de initieel door (vóór de eigendomsoverdracht aan partijen) zonder vergunning aan de linkerzijde van de woning (hetzij aan de achterzijde van de woning alwaar volgens de bouwplannen een tuin is voorzien) de toen ter tijde ten behoeve van de autohandel aangebrachte grindverharding (parking) na de stakingsbevelen is beginnen verwijderen en deze inmiddels wellicht al helemaal heeft/kan hebben verwijderd, impliceert niet dat de kwastieuze stakingsbevelen om die reden terecht werden gegeven. Het hof ontwaart immers nergens dat de stakingsambtenaar duidelijk en ondubbelzinnig het onvergund stallen van wagens op het niet

A112

veroord parkinggedeelte van het perceel dat aan de partijen toebehoort heeft vastgesteld/gemotiveerd.

Wanneer het VLAAMSE GEWEST thans aanvoert dat ook aan de rechterzijde vooraan aan de woning een oppervlakte van 35m² en achteraan een oppervlakte van 26m², derhalve in totaal 61m² werd verhard zonder vergunning en daaruit afleidt dat het ganse rechts gelegen vergunde parkinggedeelte als afwijkend van de vergunning uitgevoerd en dus als geheel zonder vergunning uitgevoerd dient te worden beschouwd, volgt het hof deze redenering niet.

Vooreerst werd niet vastgesteld/gemotiveerd door de stakingsambtenaar dat zich op deze niet vergunde 61m² gestalde autovoertuigen hebben bevonden. Verder gaat het ook niet op, is het zonder grond en alvast kennelijk disproportioneel om voor een niet vergunde parkingoppervlakte van 61 m² (waarvan dan nog niet blijkt dat de partijen er autovoertuigen hebben opgesteld of zouden van plan zijn te stallen, in de zin zoals bedoeld door art. 4.2.1.,5° a) en b) VCRO) aan een autohandel een staking van het strijdig stallingsgebruik van autovoertuigen op te leggen en te blijven opleggen, ook betreffende de overige meer dan 1.000m² wél vergunde parkinggedeelte, waarop zonder problemen autovoertuigen moeten kunnen worden gestald.

Terrecht zoeken de partijen ten overvloede ook aansluiting bij het begrip 'hoofdzakelijk vergund' zoals dit wordt gehanteerd in art. 4.1.1.,7° VCRO en verwijzen zij daarbij naar de parlementaire voorbereiding van het VCRO (Parl. St. VI. Parl., 2008-2009, 2011/1, p. 88-89), evenals inzonderheid naar de parlementaire voorbereiding van het decreet van 19 juli 2002 van de Vlaamse Regering houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (Parl. St. VI. Parl., 2001-2002, 1203/4, p.17) waar als concrete voorbeelden van onvergunde wijzigingen zonder implicaties op het hoofdzakelijk vergund karakter werden vermeld: *"Een wederrechtelijke uitbreiding met een luifel, een klein bijgebouw of de aanleg van een bijkomende verharding heeft een heel andere ruimtelijke impact dan het wederrechtelijk optrekken van een bijkomende verdieping."* (onderlijning door het hof)

→ De beslissing van de eerste rechter wordt dienvolgens, deels op andere gronden, bevestigd.

Enkel de beslissing over de rechtsplegingvergoedingen van de eerste aanleg, in de verhouding tussen het VLAAMSE GEWEST en de partijen wordt nog open gelaten.

A11z

Het VLAAMSE GEWEST wordt in de gedingkosten van zijn hoger beroep, zijnde het niet nader aan zijn zijde te begroten rolrecht hoger beroep verwezen.

De beslissing over de rechtsplegingvergoedingen van het hoger beroep in de verhouding tussen het VLAAMSE GEWEST en de partijen wordt eveneens nog open gelaten.

Het VLAAMSE GEWEST concludeerde in zijn beroepssyntheseconclusies tot het naar de bijzondere rol verwijzen van het voormeld onderdeel rechtsplegingvergoeding in afwachting van het arrest van het Grondwettelijk Hof nopens de aldaar desbetreffend hangende prejudiciële vraag.

In de beroepssyntheseconclusies van de partijen wordt reeds gewezen op het arrest 57/2013 van 25 april 2013 van het Grondwettelijk Hof maar wijzen zij er verder ook op dat zij niet begrijpen waarom zij, anders dan andere burgers die met andere vormen van overheidsoptreden worden geconfronteerd, geen recht zouden hebben op schadevergoeding, o.a. rechtsplegingvergoeding.

Het VLAAMSE GEWEST heeft deze argumenten niet meer kunnen ontmoeten en dient daartoe in de gelegenheid gesteld te worden.

Vraag is daarbij of de rechtsplegingvergoeding thans (nog) als een vorm van schadevergoeding te beschouwen valt (anderzijds een vordering in schadevergoeding vb. wegens tergend en rokeloos procederen door de partijen niet ingesteld zijnde).

Desbetreffend worden de debatten heropend.

Het staat de betrokken partijen uiteraard vrij om betrekkelijk de rechtsplegingvergoeding van de beide instanties in de verhouding tussen het VLAAMSE GEWEST en de partijen een overeenkomst sluiten.

**Om deze redenen,
het hof,**

Op tegenspraak en met toepassing van art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken:

Voegt de beide hoger beroepen 2011/RK/0186 en 2012/RK/0010.

Verleent zoals nader aangeduid in de aanhef van dit arrest evenals in de redengeving, akte van hun gedinghervatting voor de overleden

A11z

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk behoudens waar de hervorming van de aan door de eerste rechter toegekende rechtsplegingvergoeding van de eerste aanleg wordt betracht, doch wijst het hoger beroep reeds af als ongegrond in de navolgende mate.

Bevestigt het bestreden vonnis behoudens waar werd geoordeeld aangaande de rechtsplegingvergoeding in de verhouding tussen het VLAAMSE GEWEST en de partijen welk punt nog aangehouden blijft.

Zegt dat het subsidiair hoger beroep in de zaak 2012/RK/0010 gezien de verdere opheffing van de bestreden stakingsbevelen, subsidiair blijft en aldus niet verder te beoordelen valt.

Verwijst de partijen in de kosten van deze instantie aan de zijde van niet nader te begroten aan de zijde van zelf en aan de zijde van te begroten op nihil.

Verwijst het VLAAMSE GEWEST in de gedingkosten van het hoger beroep in haar verhouding tot niet nader te begroten aan de zijde van het VLAAMSE GEWEST zelf en uitgezonderd de rechtsplegingvergoeding van het hoger beroep in de verhouding tussen het VLAAMSE GEWEST en die aangehouden blijft (net als de rechtsplegingvergoeding voor de eerste aanleg) en waaromtrent de heropening der debatten wordt bevolen opdat deze partijen desbetreffend nader duidelijkheid zouden verschaffen in conclusies, meer bepaald:

- het VLAAMSE GEWEST conclusies tegen uiterlijk vóór 20.12.2013;
- de partijen repliekconclusies tegen uiterlijk vóór 14.02.2014.

Zegt dat partijen een allesomvattende syntheseconclusie (art. 748 bis Ger.W.) zullen neerleggen en mededelen, verstaan zijnde dat daarin geen nieuwe middelen meer worden ontwikkeld, uiterlijk vóór 10.03.2014

Bepaalt de rechtsdag voor behandeling van de zaak op 11.04.2014 om 10.00 uur.

Houdt de beslissing over de kosten aan, waaromtrent nog niet werd gestatueerd.

A.11z

Aldus geweest door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent. recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

Raadsheer, wn. voorzitter,

Raadsheer,

Plaatsvervangend Raadsheer,

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare

terechtzing op vijftien november tweeduizend en dertien,

bijgestaan door

Griffier.